

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Ὁνειροῦ ἦταν κ' ἔσβυσε ὡς ἐκεῖνο σβύνει,
 Ῥόδο ἀπρι.λιουῦ καὶ μιάησε μιὰ ἀγνού.λα χάμου,
 Μὰ κάτι πιὸ ἀπ' τὸ μῦθο πὸν ἔ'να ρόδο ἀγίνει
 Καὶ κάτι π.λέορ ἀπ' ὄνειρο μέσ' στὰ ὄνειρά μου,
 Ἀπ' τῆ γ.λυκειὰν ἀγάπη σου μῶχει ἀπομείνει,
 Ῥόδο ἀπρι.λιουῦ πὸν μιάησε μιὰ ἀγνού.λα χάμου,
 Ποὺ ὄνειροῦ ἦταν κ' ἔσβυσε ὡς ἐκεῖνο σβύνει.

Μέσ' ἀπ' τὰ ρόδα πὸν μυρόταν τὸν ἀέρα
 Β.λέπω τὸ λιγερὸ κορμί σου νὰ προβά.λλει
 Ὡς σὲ πρωτόειδα μιὰ ἀνοιξιὰτικῆρ ἡμέρα
 Κ' εἶπα γεράϊδα κ' ἔβγαιεν ἀπ' τὰκορμιά.λι
 Μακριὰ στῆ ρόδοστό.λιστῆ ἐρημιὰ ἐκεῖ πέρα
 Β.λέπω τὸ λιγερὸ κορμί σου νὰ προβά.λλει
 Μέσ' ἀπ' τὰ ρόδα πὸν μυρόταν τὸν ἀέρα.

Σὲ μιὰ ἐκκ.λησοῦ.λα ἐρημικῆ μέσ' στὰ πλατάνια
 Ἐγῶ ἔ'να σῆματσο γ.λυκὸν ἀχὸ σκορπάει
 Μέσ' σὲ νέφος ὀ.λόεωδορ ἀπὸ λιθάνια
 Β.λέπω ταχρό σου πρόσωπο νὰ μοῦ γε.λάει
 Σὰ λευκοφόροσ ἀγγε.λοσ ἀπὸ τὰ οὐράνια
 Ἐγῶ ἔ'να σῆματσο γ.λυκὸν ἀχὸ σκορπάει
 Σὲ μιὰ ἐκκ.λησοῦ.λα ἐρημικῆ μέσ' στὰ πλατάνια,

Σὰ γάργαρο νερὸ πὸν γ.λυκοκε.λαρίζει,
 Σὰ λά.λημ' ἀηδοριοῦ σὲ ὠραία νυχτιά τοῦ ἀπρί.λι
 Ἔ'να τραγοῦδι ἀπόμακρο μὲ ρανουρίζει,
 Ἔ'να γ.λυκὸ γ.λυκὸ ψιθύρισμα ἀπὸ ἀχεῖ.λι
 Ποὺ τῆσ ἀγάπῆσ τῆ χαρὰ πρωτογνωρίζει
 Σὰ λά.λημ' ἀηδοριοῦ σὲ ὠραία νυχτιά τοῦ ἀπρί.λι,
 Σὰ γάργαρο νερὸ πὸν γ.λυκοκε.λαρίζει.

Καὶ τοῦ στεροῦ φ.λιουῦ σου ἀκόμα ὁ πόροσ μένει,
 Τὰπόκρυφὸ σου δάκρυο στὴν καρδιά μου στάζει
 Σὰ σὲ θυμοῦμαι πῶσ χ.λωμῆ καὶ μαραμμένη,
 Σὰρ περιστέρι τὸ γεράκι πὸν τάρπάξει
 Ταξείδεψες μακριὰ μιὰ ἀγῆ συγγεφιασμένη,
 Τὰπόκρυφὸ σου δάκρυο στὴν καρδιά μου στάζει
 Καὶ τοῦ στεροῦ φ.λιουῦ σου ἀκόμα ὁ πόροσ μένει.

Ὁνειροῦ ἦταν κ' ἔσβυσε ὡς ἐκεῖνο σβύνει,
 Ῥόδο ἀπρι.λιουῦ καὶ μιάησε μιὰ ἀγνού.λα χάμου,
 Μὰ κάτι πιὸ ἀπ' τὸ μῦθο πὸν ἔ'να ρόδο ἀγίνει
 Καὶ κάτι π.λέορ ἀπ' ὄνειρο μέσ' στὰ ὄνειρά μου
 Ἀπ' τῆ γ.λυκειὰν ἀγάπη σου μῶχει ἀπομείνει,
 Ῥόδο ἀπρι.λιουῦ πὸν μιάησε μιὰ ἀγνού.λα χάμου,
 Ποὺ ὄνειροῦ ἦταν κ' ἔσβυσε ὡς ἐκεῖνο σβύνει.

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ.

ΤΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟΝ

Πρῶσωπα : Τάσος. — Ἀνθή.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

Ἀνθή.—Θὰ ἦνε ἓνα διαζύγιο πρωτότυπο. Διότι ἐπὶ τέλους, ἐγὼ δὲν σὲ μισῶ, δὲν ζεύρω ἂν ἐσύ. . .

Τάσος.—Καθόλου ἀπλόυστατα δὲν εἶσαι ἢ ἐν-σάρκωσις τοῦ ἰδανικοῦ μου. Διαφορετικὰ ἢ φαντασία μου μοῦ τὴν ζωγράφισε τῆ γυναικίκα, πολὺ διαφορε-τικὰ.

Ἀνθή.—Ἄχ, κ' ἐμένα διαφορετικὸ μου ζωγρά-φισε τὸν ἄνδρα, πολὺ διαφορετικὸ.

Τάσος.—Μὰ τώρα, ξέρεις, οἱ βρασφόροι ἀπ' αὐ-τὰ δὲν καταλαβαίνουν. Θέλουν αἰτίαισ καὶ αἰτίαισ σπουδαίαισ, πὸν νὰ τίς προβλέπουν τὰ ἄθρα τοῦ νόμου.

Ἀνθή.—Μὰ θὰ ἦνε ἓνα μεγάλο κρέμα, νὰ σοῦ ρίψω τὰ σφάλματα. Εἶσαι πολὺ καλὸς, μὰ πολὺ καλὸς. Ὅχι, ὄχι, σ' ἐμένα ρίψε τὰ σφάλματα.

Τάσος.—Τί σφάλματα νὰ σοῦ ρίψω; εἶσαι ἓνα ζωερὸ πρκαχάιδευμένο παιδάκι καὶ ὄχι ἐκεῖνη ἢ σο-βαρὰ σύζυγοσ, πὸν ὠνειροπόλησα. Εἶνε σφάλμα σου αὐτό; Εἶνε σφαλμα σου, ἂν σ' ἀγάπησαν πολὺ οἱ γο-νεῖσ σου καὶ σὲ πρκαχάιδεψαν; Ἔχεις τόσο καλὴ καρδιά!!!

Ἀνθή.—Ἄχ, πρέπει νὰ βροῦμε μιὰ αἰτία, μιὰ αἰτία, ἄχ!... Μὰ νὰ σοῦ πῶ καὶ ἂν αἰτία δὲν βροῦ-με, ἐγὼ ἐννοῶ νὰ ζῶ (ὡσ πὸν νὰ τῆ βροῦμε τὴν αἰ-τία) ὡσ διεζευγμένη.

Τάσος.—Ἄ. . .

Ἀνθή.—Ναί. . . ἔδωκα τὸ λόγο μου.

Τάσος.—Κυρία. . . τί σημαίνει αὐτό;

Ἀνθή.—Κύριε, ἔδωκα τὸν λόγον μου ἰστὴ φίλη μου Μαρίκα.

Τάσος.—Ἐδωκες τὸν λόγον σου; καὶ πῶσ ἐν-νοεῖς νὰ ζήσης.

Ἀνθή.—Ναί, θὰ πάγω στὸ ξενοδοχεῖο νὰ ἐνοι-κιάσω δυὸ τρία δωμάτια καὶ νὰ ζήσω μόνη καὶ ἐλεύθερη, ὡστε νὰ πάρω τὸ διαζύγιο. Κατόπι θὰ ταξιδεύσω.